

Skriftligt oplæg ved foretræde for retsudvalget 10. november 2016 kl. 14

Deputation vil bestå af:

- Generalsekretær Jens Medom Madsen, Indre Mission
- Generalsekretær Søren Skovgaard Sørensen, Luthersk Mission
- Akademi-leder Ingrid Ank, Grundtvigsk Forum

Som grundmateriale henviser vi til de tre høringsvar, der blev indsendt forud fremsættelse af L18 (frist 11. august) fra de tre bevægelser.

Vi mener, at loven – også straffeloven – bør gælde for alle og ikke for nogen. Vi oplever, at religiøse forkyndere generelt sættes i en særkategori, som gør indgreb i ytringsfriheden og medfører en særliggørelse af det religiøse i det offentlige rum, herunder også kristne forkyndere og sammenhænge. Disse sammenhænge har bidraget konstruktivt i det danske samfund. De rammes nu – hvis ikke direkte på udsagn eller områder nævnt i lovens bemærkninger, så i det mindste ved at påvirke til en automatisk selvcensur hos alle, der foretager ”religiøs oplæring”, om de nu kommer på kant med loven.

Det er nyt, at man ikke alene straffer handlinger (som der allerede er lovgivning for), men også holdninger. I L18 gælder det kun for religiøse og f.eks. ikke for politiske sammenhænge eller ideologier (nazisme, fascisme, kommunisme m.fl., som også har stor påvirkning og myndighed i forhold andre.

Derfor mener vi, at loven – som griber så dybt ind i grundlovssikrede rettigheder for religions- og ytringsfrihed - *ikke* bør vedtages, men underkastes et grundigere arbejde, så den kommer til at ramme dem (radikale imamer), som er hele udgangspunkt for den politiske behandling.

Spørgsmål til inddragelsen i det videre arbejde med lovforslaget

- 1) Kan det være rigtigt, at straffeloven kun skal gælde for nogen og ikke for andre? Hvis f.eks. en politisk ideologi i sine sammenhænge underviser om og opfordrer til flerkoneri, vil det ikke blive ramt af loven, men det vil være strafbart, hvis det sker som led i ”religiøs oplæring”.
- 2) Den normale måde at skrive straffeloven på ville være, at noget var strafbart for alle borgere. Lovforslaget rummer en anden praksis og udskiller ”religiøse forkyndere” (både ordinerede og ikke ordinerede, nåde offentligt og privat) i en farlig kategori. For ikke at begrænse ytringsfriheden for en særlig gruppe, ville en bedre retspraksis ikke være at lade loven gælde for alle og så en skærpende omstændighed i oplæringssituationer?
- 3) Er det ikke mere klagende at anvende udtrykket ”direkte opfordring/direkte opfordre” frem for ”udtrykkelig billigelse/udtrykkeligt billiger”, da det tydeligere udtrykker en persons aktive handling og ikke efterlader usikkerhed om, hvordan man reelt har billiget en ytring eller ej?
- 4) Hvad er definitionen af ”danske værdier”? Og hvem afgrænser begrebet ”danske værdier”?